

1. ADVIES OVER HET AMENDEMENT DAT DOOR SENATOREN CANNAERTS EN VANDENBERGHE IS VOORGELEGD AAN DE BIJZONDERE SENAATSCOMMISSIE (HANDELSVEN NOOTSCHAPPEN) EN DAT ERTOE STREKT WIJZIGINGEN AAN TE BRENGEN IN ARTIKEL 84 VAN DE WET VAN 21 FEBRUARI 1985 TOT HERVORMING VAN HET BEDRIJFSREVISORAAT (PARL.ST., SENAAT, ZITTING 1994-1995, N° 1086-2, 8 MAART 1995, BLZ. 467).

Geachte Heer Voorzitter,

Hierbij heb ik de eer ontvangst te melden van uw brief van 10 februari 1995 waarin u het advies vraagt van de Hoge Raad in verband met het amendement van de Heren Senatoren Cannaerts en Vandenberghe tot wijziging van artikel 84 van de wet van 21 februari 1985 tot hervorming van het bedrijfsrevisoraat (ontwerp 1086-1, commissiedocument nr. 89, zitting 1994/95).

De Hoge Raad heeft erover beraadslaagd tijdens zijn vergadering van 16 februari jongstleden.

In zijn advies van 22 december 1994 over een aangepaste versie van het ontwerp van deontologisch reglement van de accountants dat u in bijlage vindt, heeft de Hoge Raad, in tegenstelling tot de Raad van State, gemeend dat het ontwerp een voldoende wettelijke basis vindt in de huidige tekst van de wet van 21 februari 1985 tot hervorming van het bedrijfsrevisoraat.

Het amendement wil eerst en vooral, middels de nodige aanpassingen, een verwijzing invoeren naar artikel 8 van de wet van 22 juli 1953 tot oprichting van een Instituut der Bedrijfsrevisoren door het inlassen van een tweede lid in artikel 84 van de wet van 21 februari 1985 tot hervorming van het bedrijfsrevisoraat.

Artikel 8 van de wet van 22 juli 1953 bepaalt dat de bedrijfsrevisoren de controleopdrachten, waarmee ze werden belast, op onafhankelijke wijze moeten vervullen (§ 1) en regelt verder de wijze waarop een bedrijfsrevisor zich kan verenigen met een andere Belgische (§ 2) of buitenlandse revisor (§§ 2 en 3) of met iemand die deze hoedanigheid niet heeft (§ 4).

Naar de mening van de Hoge Raad heeft de verwijzing naar artikel 8, § 1, zoals trouwens ook de voorgestelde vierde paragraaf, tot doel de regels van onafhankelijkheid, die aan de externe accountants worden opgelegd door artikel 81, § 1 van de wet, te kunnen uitbreiden tot de interne accountants en derhalve tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Raad van State in zijn advies van 2 juni 1992 over het ontwerp van koninklijk besluit tot bepaling van het deontologisch reglement van de accountants.

In zijn hogervermeld advies heeft de Hoge Raad gesteld dat een dergelijke uitbreiding volledig gerechtvaardigd is en dat de bepaling van het ontwerp van besluit dat deze uitbreiding voorziet (art. 8) een voldoende wettelijke basis heeft.

Deze bepalingen behoeven geen verdere opmerkingen.

Wat betreft de verwijzing die zou gemaakt worden naar paragrafen 2 tot 4 van artikel 8 van de wet van 22 juli 1953 vult het amendement passend het wettelijke en reglementaire kader aan waarin het uitoefenen van het beroep van accountant zich bevindt. De Hoge Raad kan er zich derhalve bij aansluiten.

Hij wijst er nochtans op dat, krachtens de verwijzing naar artikel 8, § 2, een vereniging met een Belgische of buitenlandse accountant in principe geen voorafgaandelijke toelating behoeft daar waar het ontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van het deontologisch reglement van de accountants, dat het voorwerp heeft uitgemaakt van hoger vermeld advies, in artikel 18 wel degelijk voorziet dat de vennootschap of de vereniging erkend moet worden door het Instituut der Accountants.

Hij wil bovendien de aandacht vestigen op het feit dat het wellicht nuttig zou zijn, ingeval het amendement aanvaard wordt, de gebruikte terminologie van artikel 81, §§ 2 en 3 van de wet van 21 februari 1985 («externe accountant») aan te passen aan die van het amendement («accountant of personen aan wie de in artikel 74 bedoelde toelating werd gegeven»)(4).

Het amendement wil vervolgens een verwijzing invoegen naar artikel 18 ter van de wet van 22 juli 1953.

Naar het oordeel van de Hoge Raad verzet zich niets tegen dit voorstel dat evenzeer tegemoet lijkt te willen komen aan het advies van de Raad van State in verband met de wettelijke grondslag van sommige bepalingen van hogervermeld ontwerp van koninklijk besluit (bijvoorbeeld verplichte permanente beroepsopleiding). De Hoge Raad vraagt zich nochtans af of deze bepaling geen dubbel gebruik zal uitmaken met artikel 84 van de wet van 21 februari 1985 dat dezelfde principes uitdrukt, zij het minder expliciet.

Met betrekking tot deze beschikking vraagt de Hoge Raad zich bovendien af of het niet gewenst is in de tweede paragraaf een verwijzing op te nemen naar artikel 18 quater van de wet van 22 juli 1953 dat precies de niet naleving van artikel 18 ter wil bestraffen.

Wat betreft het voorstel in de wet van 1985 een verwijzing op te nemen naar artikel 18 quinquies, eerste en tweede lid van de wet van 22 juli 1953, laat de Hoge Raad eerst opmerken dat deze bepaling slechts twee leden bevat zodat het volstaat zonder meer te verwijzen naar artikel 18 quinquies.

Daarenboven ziet de Hoge Raad niet onmiddellijk welke de disciplinaire of administratieve procedures kunnen zijn die betrekking hebben op het uitoefenen van de functie, waar een accountant het Instituut moet over inlichten. Om deze redenen heeft hij in zijn advies van 22 december 1994 voorgesteld in het ontwerp van koninklijk besluit met betrekking tot het reglement van deontologie een bepaling in te voegen die voorziet dat «een accountant tegen wie een gerechtelijke procedure loopt in verband met de uitoefening van het beroep, het Instituut hier onmiddellijk moet van op de hoogte brengen».

Wat tenslotte het voorstel betreft om een derde lid in te voegen in artikel 84 van de wet van 21 februari 1985, stelt de Hoge Raad vast dat de voorgestelde bepaling op dezelfde wijze geformuleerd is als artikel 9 bis van de wet van 22 juli 1952 met dit verschil dat, in tegenstelling tot de revisoren die gerechtigd zijn hun burgerlijke aansprakelijkheid te laten dekken door een verzekeringscontract dat

---

(4) Opgemerkt dient te worden dat in artikel 80 van de Wet van 21 februari 1985 gewag gemaakt wordt van "accountants of personen aan wie de in artikel 74 bedoelde toestemming werd gegeven"

werd goedgekeurd door de Raad van het Instituut, de Raad van het Instituut der Accountants aan personen die onderworpen zijn aan zijn toezicht de verplichting kan opleggen hun burgerlijke aansprakelijkheid te laten dekken door een verzekeringscontract dat hij heeft goedgekeurd.

In zijn reeds vermeld advies heeft de Hoge Raad zich uitgesproken ten gunste van een verplichte verzekering van de burgerlijke aansprakelijkheid en heeft hij gesteld dat artikelen 84 en 88 van de wet van 21 februari 1985 een voldoende wettelijke basis vormen voor de bepaling van het ontwerp van koninklijk besluit die erin voorziet dat «de accountant die alleen werkt, in een vereniging of in een vennootschap, zijn beroepsaansprakelijkheid moet laten verzekeren overeenkomstig de richtlijnen van de Raad» art. 13, par. 3).

U van dit advies een goede ontvangst toewensend, verblijf ik,
met de meeste hoogachting,

